

[Ivor Poulsen.]

en afgørende sag for de uafhængige. Den private opsparing kræver naturligvis tid for at udøve sin økonomisk stabiliserende virkning. Den kan, som nationalbankdirektør Hoffmeyer ifølge bankdirektør Johannes Greens udtalelse til Information for 8. april i år har sagt, gøre meget på længere sigt, men ikke inden for et enkelt år. Og da må vi beklage, at den private opsparing ikke hidtil har fået hverken mulighed for eller tid til at virke. Derfor bør den have den nu, så den kan medvirke til, at vi ikke snart igen står i en tvangssituation, som kræver tvangsforanstaltninger.

De uafhængige mener nok, at staten skal spare, men ikke, at staten skal spare op. Under forårets buketbehandlinger foreslog de uafhængige derfor, at den påtænkte statsopsparing blev erstattet med en bunden opsparing båndlagt i bankerne, om jeg så må sige med navn på pengene. Vor tanke fik ved den lejlighed ingen tilslutning, men nu har vi med glæde bemærket, at partiet venstre i sit nylig udgivne skrift „Et samfund i fremgang“ på side 18 er gået ind for tanken, som vel så må blive taget op til drøftelse i et kommende udvalg, hvor de uafhængige jo desværre heller ikke kan opnå repræsentation. Men jeg tør nok sige, at lige så stor vor glæde var over partiet venstres tilslutning, lige så stor var vor overraskelse over, at første punkt i liberalt centrums programerklæring lød — jeg beder om tilladelse til et meget kort citat —:

„Indførelse af bunden opsparing i de private pengeinstitutter.“

I den forbindelse vil det være fristende at spørge det ærede medlem hr. Niels Westerby, om han har opgivet statsopsparingen igennem et stort kasseoverskud. Det er også med glæde, vi har bemærket, at partiet venstre på side 15 i sit før nævnte skrift nu også går ind for de uafhængiges programpunkt om formueskattens afvikling og for overvejelse af vort specielle programpunkt om at erstatte den nuværende progressive indkomstbeskatning med en proportional beskatning til tops suppleret med en direkte progressiv forbrugsbeskatning af det store privatforbrug. Men selv om vore tanker om væsentlige ændringer i skattelovgivningen således må formodes

nu at blive taget med ind i de forestående udvalgsdrøftelser og dér blive underkastet grundige og saglige undersøgelser, er vi naturligvis ikke så urealistiske at tro på deres omgående gennemførelse, og derfor er det vor opfattelse, at kræfterne i første omgang må samles om en væsentlig afsvækkelse af den urimelige og utidssvarende progression, som hæmmer arbejdslyst og initiativ.

Om landbruget sagde statsministeren, at den fremgang i eksportindtægt, der opnåedes i 1963 og i 1964, ikke har kunnet fortsætte, og at det må forventes, at regnskabsresultaterne i 1964-65 vil vise nogen nedgang, men ikke et ord om, hvad regeringen agtede at foretage sig i den anledning, og det kan vel ikke være meningen, at regeringen blot vil lade dette vigtige eksporterhverv sejle sin egen sø.

Statsministeren taler så meget om den sociale balance, der ikke må forrykkes; men så længe landbruget ikke er indtægtsmæssigt ligestillet med de øvrige erhverv og de øvrige befolkningsgrupper, så findes den sociale balance, som statsministeren taler om, slet ikke. Så længe den automatiske pristalsregulering af lønningerne og regeringens omkostningsfordyrende politik praktiseres, vil landbrugets produktionsomkostninger stige i et uforvarligt tempo, så landbrugserhvervets konkurrenceevne trues på det alvorligste, og erhvervets udøvere blive udsat for en indtægtsmæssig forskelsbehandling, idet de hverken kan få dækning for omkostningsstigningerne eller endnu mindre få andel i den almindelige velstandsstigning. Her er tale om en så graverende skævhed i den sociale balance, at den retfærdigvis må rettes, og derfor må den danske befolkning vænne sig til, at hjemmemarkedspriserne fastsættes således, at landbrugserhvervet får dækning for sine produktionsomkostningsstigninger samt en rimelig fortjeneste; og for den eksport, der nødvendigvis må ske til statsunderstøttede markeder, må en eller anden form for eksportpræmiering gennemføres.

Jeg er helt klar over, at vi her vil møde den indvending, at så vil pristallet og dermed lønninger og omkostninger stige yderligere. Ja men for det første er det ikke landbrugets produktionspriser, der har jaget priserne på landbrugsvarer i vejret, men